

**Տ. ԴԱՎԻԹ ԱՐՔԵՊԻՍԿՈՊՈՍ ՍԱՆԱԿՅԱՆԻ ՔԱՐՈԶԸ՝
ԽՈՍՎԱԾ Ս. ԷԶՄԻԱԾՆԻ ՄԱՅՐ ՏԱՃԱՐՈՒՄ
ԴԱՏԱՎՈՐԻ ԿԻՐԱԿԻՆՆ ԽԱՏՈՒՅՎԱԾ Ս. ՊԱՏԱՐԱԳԻՆ**
(21 մարտի 2004 թ.)

*«...Եվ հարարևորեն աղոթելի առանց ձանձրանալու»:
(Ղուկ. ԺԸ 1)*

Մեծի պահոց հինգերորդ կիրակին, որ կկոչվի Դավաժորաց կիրակի, այդ անունը ստացած է այն առակեն, որ այսօր Ճաշու Ավեարարանի ընթացքին կարդացվեցավ:

Քաղաքի մը մեջ անիրավ դավաժոր մը կար, որ Աստուծան չէր վախնար և մարդոց նկատմամբ հարգանք չուներ: Նույն քաղաքին մեջ կգտնվեր խեղճ որբևայրի մը, այրի կին մը, որ դավ մը ուներ իր գլխավոր ոտխին դիմաց, թշնամիին դիմաց: Քանիցս այդ այրին կրախն դուռը դավաժորին, սակայն դավաժորը կանտեստ այրիին խնդրանքը: Բայց այրին հարարևաբար, մնայուն կերպով դուռը կրախն, և օր մը այդ դավաժորը ինքն իրեն կըստ. «Թեև ես Աստուծան չեմ վախնար, մարդոց նկատմամբ հարգանք չունիմ, բայց դավը փեսենեմ այս այրիին, որպեսզի այլևս զիս չձանձրացնես» (Ղուկ. ԺԸ 4-5): Ուրեմն անիրավ դավաժոր մը երբ դավը կրեստն այրիի մը, հապա որքան բարեգութն Աստված պիտի լսե խնդրանքը, աղոթքը Իր հավաքացյալներուն:

Աղոթքը գլխավոր կապն է Արարչին և արարածին միջև, մտերմիկ հարաբերությունը մարդուն և Աստուծո միջև: Գերագույն սիրողները եղած են աղոթասաց մարդիկ, աղոթող մարդիկ: Նին Կրակարանի Դավթեն սկսյալ մինչև Նոր, և Նոր Կրակարանի Հովհաննեսն ու Պողոսը և Ստեփաննոսը, Շնորհալիները, Նարեկացիները մեր Եկեղեցվո մեջ, Օգոստինոսները, Թովմաս Գեմբացիները Տիեզերական Եկեղեցվո մեջ եղած են մեծագույն աղոթողներ, որոնք սիրած են զԱստված և սիրած են մարդ էակը:

Դուն ալ, ո՛վ հավաքացյալ, անդրադարձիր պահ մը աղոթքի այս կիրակիին և հարց փուր դուն քեզի: Մի՞թե քու սենյակիդ մենության մեջ, առանձնության մեջ կաղոթես, կրնաս սրեղծել մտերմիկ հարաբերություն Աստուծո և քու միջև. եթե քու հոգիդ կհպի Անոր Հոգիին, Աստծո հետ առանձին մտերմիկ պահեր կրնաս սրեղծել: Եթե այդ, կրնաս հիշել ավելի երջանիկ պահ մը, երբ գերզմայլանքի և հոգեկան հափշտակության մեջ կգտնվիս և դեմ հանդիման կըլլաս Աստուծո հետ: Աղոթքի պահեր Եկեղեցին սրեղծած է միշտ:

Դավաժորներ եղած են հաճախ անարդար, բայց երբեմն նաև արդար, որոնք դավը փեսած են անձերու և կամ ժողովուրդներու: Մեր ազգային կյանքի ընթացքին ունեցած ենք երբեմն դավաժորներ, երբ մեր աղոթքներով, հարարև աղոթքներով կրցած ենք մեղմացնել անոնց սրտերը, ամոքել զիրենք, որպեսզի արդարությամբ նային մեր դարին: Բայց երբ արհամարհած են արդար դավերը, այդ պարագային առաջնորդությամբ և ղեկավարությամբ մեր մեծ նախնյաց՝ կրցած ենք մեր աջ ձեռքին պահել խաչն ու Ավեարարանը և ձախ ձեռքին հայոց պարմության մեծ գիրքը և, ինչու չէ, նաև՝ սուրը:

Այսպես, մեր պարմության ընթացքին, IV դարուն, երբ Վաչեյանց շարժումը րեղի կու-
նենար Նպար լեռան վրա, հայրենասեր Վրթանես Կաթողիկոսը՝ որդին Գրիգոր Լուսավոր-
չի, կքաջալերեր խաչով մարտիկները այդ պարերազմին:

Երբ Ավարայրի դաշտին վրա Վարդանանց պարերազմի ընթացքին ուխտապահ նա-
խարարներ կայաքարեին պարսիկ բանակին դեմ, Ղևոնդ Երեց մը կքաջալերեր հայ մար-
տիկները իր խաչով:

Երբ լինել-ջինելու գերագույն պահը հասած էր հայ ժողովուրդին Մեծ եղեռնն հետո,
1918-ի Մայիսյան կռիվներուն, Գարեգին վարդապետ Կովսեփյանց, ապա եպիսկոպոս և
կաթողիկոս Մեծի Տանն Կիլիկիո, խաչով կքաջալերեր հայ ժողովուրդի զավակները, և
անոնք կհաղթեին և կկերպեին հայրենիքի ազատությունն ու անկախությունը:

Դարավորաց այս կիրակին կարելի է կոչել նաև աղոթքի կիրակի մը, աղոթքի կիրակի
մը մեր հայրենիքի, Մայր Աթոռի, հայ ժողովուրդի բարգավաճման, հառաջդիմության, ան-
շարժության և անսասանության համար:

Եվ ուրախ եմ, որ այս կիրակիին հանդիպեցավ իմ առաջին ձևով ուխտի քարոզը, երբ
վերադարձա Մայր Աթոռ՝ ծառայելու համար Հայ Եկեղեցվո՝ ընդ հովանյակ Ամենայն Հա-
յոց Վեհափառ Հայրապետ Գարեգին Երկրորդին: Այս առիթով իմ ուխտն ամբողջությամբ
կվերանորոգեմ ըլլալու համար մին այն միաբաններն Մայր Աթոռի, որը կծգրի փակավին
շարունակել իր հոգևոր և ազգային գործը մեր Եկեղեցվո բարօրության, անշարժության և
անսասանության համար:

Այս առթիվ կոչ կուղղեմ իմ բոլոր միաբան եղբայրներու՝ ըսելու համար անոնց, որ բո-
լորս ալ անկեղծությամբ պետք է հավաքվինք Վեհափառ Հայրապետի շուրջ, սեր, պար-
կառանք, հնազանդություն և հավաքարմություն ունենանք իր անձին նկատմամբ, որովհե-
տև ով որ կձեռնադրվի և կօծվի կաթողիկոս, ձևով մը իր մեջ կմարմնացնե մեր նախնյաց,
մեր նախահայրերու առաքինությունները և շնորհները: Եվ ուրախ եմ, որ ունինք կորովի,
աղոթող երիտասարդ, առաքինություններով լեցուն Հայրապետ մը, և բոլորս աղոթենք Նո-
րին Սրբության համար, հայցենք Տիրոջմե, որ իր ազգանվեր, եկեղեցանվեր և մարդկու-
թյան հանդեպ ունեցած իր բոլոր առաքինությունները ի կարար ածվին և հաջողությամբ
պսակվին, հաջողությամբ պսակվին վասն փառացն Աստուծո և ի վայելումն ազգիս հայոց.
ամեն: